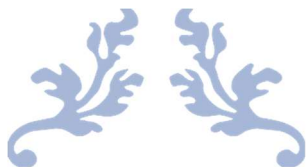

Kateřina Chaloupková

NÁVRH

Radši budu děvka než vdova

NÁVRH

Kateřina Chaloupková

Brno, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 86. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Kateřina Chaloupková
Obálka a grafika © JPolc
Korektura a redakce: Martina Gomolová
Konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného
povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 31052025
ISBN:

978-80-53031-89-9 epub
978-80-53031-90-5 mobi
978-80-53031-91-2 PDF

Anotace

Pracovala jsem ve dne v noci, abych uživila nemocného manžela a vypočítavou tchýni. Můj život byl jedno velké utrpení. A pak přišla další rána. Harvin potřeboval nákladnou operaci, jinak by zemřel. Jenže banka nám odmítla půjčit a já postupně odkrývala jeho další lži a tajemství. Byla jsem zoufalá. Ochotná přijmout jakoukoliv možnost. A právě tehdy jsem ho potkala. Muže, který voněl jako hřích. Záhadný, bohatý a nebezpečně přitažlivý. Jak vysokou cenu bude mít jeho návrh? Kde je hranice mezi obětí, zradou a touhou?

„Radši budu děvka než vdova.“

playlist

MERCY MIRROR — WITHIN TEMPTATION

HOPELESS - SHAKRA

SOMEONE YOU LOVED — LEWIS CAPALDI

GLAD YOU CAME — VIZE

YOU ARE THE REASON — CALUM SCOTT

LET YOU LOVE ME — RITA ORA

LISTEN TO YOUR HEART — THROUGH FIRE

SEASIDE — DIANE WARREN, RITA ORA, SOFÍA REYES, REIK

FOREVER SUMMER — DRENCHILL, INDIANA

EVERY BREATH YOU TAKE — DEEP CHILLS

YOU WERE LOVED — GRYFFIN, ONE REPUBLIC

OHNE DICH — RAMMSTEIN

BACK TO ME — VANOTEK, ENELI

ICH LIEBE NUR DICH — PIETRO BASILE, SARAH ENGELS

1. Kapitola

Hodiny se vlekly, jako by je někdo zpomaloval. Stála jsem u okna sesterny a hleděla na osvětlenou ulici deštivého večera. Moje noční směna sice začala klidně, ale najednou bych ten mobil v dlani nejradši rozdrtila.

Po hovoru s Harvinem a jeho matkou bych potřebovala lékařskou pomoc spíše já.

Bydleli jsme všichni tři v malém bytě, přičemž si tchýně už pár let *zapomínala* hledat stálou práci.

Můj manžel Harvin peníze sice vydělával, dokud před půl rokem nezůstal kvůli zdravotním komplikacím bez zaměstnání – trápily ho silné bolesti zad.

Bohužel v důsledku naší špatné finanční situace přestal chodit i k lékařům. Ti mu potřebovali udělat vyšetření, na která jsme neměli peníze. Injekce proti bolesti? Každá se hradila zvlášť. Harvin neměl pojištění, a každý zákrok byl velice drahý. Jedna návštěva nás tak stála i sto dolarů, což bylo znatelné také v našem už tak malém rozpočtu.

Veškeré výdaje spojené s bytem, vodou a energiemi šly na mé triko, zatímco tchýně Abby občas nakoupila nějaké jídlo za pár drobných, které si vydělala někde bokem.

Harvinovou prioritou se následně stalo pivo a fotbalové zápasy v televizi. Tahle situace prostě neměla východisko.

Jistě že mě to štvalo, ale po čtyřech letech manželství jsem se na svého muže nemohla zlobit. Bylo přece řečeno ve zlém i dobrém. Po svatbě je pochopitelné, že se o sebe vzájemně postaráte, ale tchýně se do toho rozhodně nepočítala. Jemu jsem nehodlala nic vyčítat, ale jeho matce bych dala velice ráda kázání o její finanční negramotnosti. Bohužel to nešlo, protože mě pokaždé umlčela tvrzením, že bydlím v jejím bytě. Práci nesháněla patrně jen kvůli své pohodlnosti a lenosti. Proč ne, když věděla, že já všechny poplatky zaplatím. Já byla cizí, já bych měla platit za možnost u ní bydlet.

Než bych se rozčilovala, raději jsem si sehnala i druhou práci.

Harvinovy bolesti se stupňovaly a naše výdaje převyšovaly příjmy. Jeho léky také nebyly zadarmo. A složenky se v naší schránce snad množily.

Přes noc jsem tedy pracovala jako zdravotní sestra v nemocnici a během dne v pětihvězdičkovém hotelu jako pokojská. Člověk si na únavu zvykne. Připadalo mi, že mé tělo už fungovalo jen v úsporném režimu.

Po skončení směny ve špitálu jsem přišla do bytu, vysprchovala se a hned spěchala na šichtu do hotelu.

Práci pokojské mi sehnala kolegyně Miley, která měla také finanční potíže. Obě jsme tedy pracovaly jak v hotelu, tak i v nemocnici.

„Jak je Harvinovi?“ podívala se na mě Miley a načechrala polštář, zatímco já natáhla přikrývku přes prostěradlo.

„Nelepšší se to, a na doktory stále nemáme peníze. Kdyby si kvůli němu šla aspoň Abby hledat práci,“ povzdechla jsem si.

„Nezlob se na mě, ale tvoje tchýně je líná a pohodlná mrcha.“

„Když jí nezáleží na zdraví vlastního syna, a radši si doma pokuřuje cigarety u televize, pak je to těžké.“

Obrátila jsem oči v sloup a vydala se do prostorné koupelny luxusního hotelového apartmánu. Na mramorovou desku vedle umyvadla jsem položila roli papírových utěrek a velké zrcadlo před sebou postříkala přípravkem na sklo. Miley se sklonila nad toaletu, aby použila čistící gel. Pak se otočila k policice nad umyvadlem a vzala mezi prsty masivní stříbrné Rolexky.

„Vypadají pěkně draze,“ poznamenala závistivě.

Já se zase natáhla po luxusně vypadajícím parfému. Průhledný flakoněk se zlatavou tekutinou přímo vybízel k přivonění. Odejmula jsem víčko a zhluboka se nadechla. Jako bych se přenesla do jiné dimenze. Vzrušením se mi přivřely oči.

„Ukaž, chci také,“ položila mi ledové prsty na zápěstí, aby si moji ruku s voňavkou nasměrovala ke svému nosu. „Páni! Já se do toho chlapa zamilovala jen podle té vůně. Kdyby byl takhle navoněný můj starý, tak ho svlékám už ve výtahu.“ Obdivně našpulila rty.

Rozesmála mě, ale na druhou stranu měla pravdu. I já musela uznat, že tenhle muž dokázal zaujmout, byť jen tím drahým parfémem.

„Včera jsme se dohadovali,“ rozesmála se, „prý jestli mi nevadí, že je starej. Mně spíš vadí, že je můj starej.“

Smíchy až řehla.

„Copak tě to s ním už nebaví? Jste spolu přes patnáct let, ne?“

Otřela jsem umyvadlo.

„Čím déle s někým budeš, tím víc si při sexu budeš představovat někoho jiného,“ zasněně se opřela o otevřené dveře. „Spíš mi řekni ty, jak často spolu spíte?“ pozvedla jedno obočí a čekala na odpověď.

„Neodsuzuj mě, ale zhruba dvakrát do měsíce, když nemá bolesti. Navíc pořád pracuju,“ povzdechla jsem si.

Upřímně řečeno, mé vyčerpané tělo ani nevyhledávalo takové aktivity. Toužilo spíše po dlouhém spánku a odpočinku.

„Nejsi ještě mladá na to, abys vynechávala sex?“

„Nestěžuju si,“ pokrčila jsem rameny a posadila se na okraj vany, až se mi vyhnula černá sukně o něco výš.

„Nechápu. Nejsem žádná nymfomanka, ale třikrát do týdne mi to vyhovuje,“ pronesla spokojeně.

„Čím víc se mi blíží třicítka, tím víc dávám přednost spánku. Vždyť víš, že jsem pořád v práci.“

„Taková pěkná holka s takovou figurou. Je tě škoda.“

„Tak už to pojď dodělat,“ vstala jsem a vyšla z koupelny.

Douklidily jsme apartmán a vydaly se ke služebnímu výtahu, aby-chom stihly ještě další dva pokoje o patro výš.

„Hele, že my jsme nechaly utěrky v tom pokoji s Rolex hodin-kami?“ zamračila se Miley a prohledávala vozík před otevřenými dveřmi dalšího pokoje, který čekal na úklid.

„Víš co, začni stlát a já tam doběhnu,“ nabídla jsem se.

„Vezmi to klasickým výtahem. Než dojdeš ke služebnímu, tak budu mít hotový celý pokoj.“ Mávla na mě.

Uhladila jsem si krátkou černou sukni od uniformy a vydala se k výtahům pro zákazníky hotelu. Dveře kabiny se otevřely a v rohu stál opřený muž v obleku, který telefonoval. Nijak jsem si ho neproh-lížela a zůstala stát v popředí. Podle exotického přízvuku bych ho

zařadila nejspíš někam do Evropy. Takový tvrdý jazyk mi ještě v uších neutkvěl. Do hotelu příliš turistů z jeho rodné země nejezdilo, abych jeho řeč dokázala identifikovat.

Výtah konečně zastavil a dveře se rozestoupily. Mužský hlas mě doprovázel dlouhou chodbou, dokud jsem si kartou neotevřela apartmán, kde utěrky zůstaly. Svižnými kroky jsem v koupelně popadla roli a vyběhla ze dveří tak rychle, až můj hrudník narazil do chláпка z výtahu. Paží mě pohotově zachytil kolem boku. Úlekem jsem do plic vdechla nejen více vzduchu, ale také jeho parfém – ten samý, který zdobil poličku v koupelně. Na něm však voněl mnohem lépe než z flakonku.

Vzhlédla jsem k jeho obličejí a naše pohledy se střetly. Jako bych snad na okamžik zapomněla i dýchat. Cítila jsem jen zběsilý tlukot svého srdce, zatímco mi páteří projelo příjemné zabrnění. Jeho obrovské, hřejivě hnědé oči mě upřeně sledovaly. Nehnul ani brvou a jen si mě prohlížel.

Možná jsem se mu měla omluvit, ale já se nezmohla na nic. Nedokázala jsem od něho ani odlepit oči a připadalo mi, že se snad zpomalil čas. Konečně zvedl koutky a usmál se. V ústech mi vyschlo, načež pohledem sklouznul k roli utěrek, které jsem křečovitě držela. Pomalu jsem ukročila vzad, abych ho vzápětí rychle obešla.

V hlavě jsem si nadávala a křičela. *Bože! Co to mělo znamenat?*

Doběhla jsem výtah a opřela se o stěnu kabiny. Hrudník se mi prudce zvedal a klesal, když jsem si znovu vybavila jeho obličej. Vlastně se mi líbil. Stačilo jen pár vteřin, abych si uvědomila, že mě ty jemně řezané rysy, pečlivě zastřižené vousy i vlasy, vlastně fascinovaly. Měl v sobě sexappeal i charisma. A ta jeho vůně? Nemohla jsem ji dostat z hlavy.

Roztřeseným prstem jsem stiskla tlačítko, a ještě chvíli vnímala svůj zběsilý dech.

Miley už měla ustlanou postel, když jsem vešla a mávala na ni osudnou rolí utěrek.

„Tváříš se, jako bys viděla ducha,“ naklonila hlavu, aby mi lépe viděla do obličjeje.

„Narazila jsem do toho chláпка s Rolexkami. Přímó ve dveřích.“

„Zlobil se? Tipuju, že to byl nějaký zamindrákovaný dědek z Kanady.“

Polkla jsem a vzala si do ruky koště.

„Ne, byl spíš mladší. Okolo třiceti.“

„Nepovídej. A něco říkal?“ nadšeně se usadila do polstrovaného křesla s područkami.

„Nic. Nejspíš ani neuměl anglicky. Slyšela jsem ho mluvit ve vý-
tahu nějakým evropským jazykem.“

„Aha. Cizinec. To je škoda. Musíš mi ho pak ukázat, jestli na něho narazíme.“

Potkala jsem spoustu pěkných chlapů, ale nikdo mě takhle nerozhodil. Pravděpodobně v tom hrálo roli i naše střetnutí ve dveřích, jenže já byla přece vdaná a mít takové pocity z cizího muže bylo zcela nepřijatelné.

2. Kapitola

Přišla jsem domů a chtěla si užít volný večer. Harvin s tchýní se bavili sledováním nějakého kuchařského pořadu, zatímco do sebe nalévali pivo.

Zavřela jsem se v malé koupelně s oprýskanými kachličkami a hleděla na sebe do zrcadla. Ani nevím proč, ale zamyslela jsem se nad tím, jak vypadají ženy ze severní Evropy. Jistě tam žijí světlejší typy než já. Rozpustila jsem si drdol a pozorovala, jak mi dlouhé tmavě hnědé vlasy přikryly ramena i hrudník.

Vážně mě napadaly takové hlouposti? Jako bych se chtěla jen odreagovat od všedního života plného starostí a únavy.

Přisedla jsem si k Harvinovi na gauč, a víc než nějaká reality show v televizi mě zaujala olupující se koženka naší zastaralé sedačky. Zachytila jsem vůni vody po holení, načež se mé myšlenky stočily k parfému toho muže z hotelu. Kdyby Harvin voněl jako on, připadal by mi stejně sexy?

Tchýně Abby se odebrala ke spánku a my s Harvinem jsme rovněž zamířili do své ložnice. Přistoupil k nočnímu stolku, položil na něj telefon a zastrčil dva prsty za gumu od vytahaných trenýrek, které mu byly nejméně třikrát větší, aby si je popotáhl výš. Odhodila jsem krátkou noční košilku na koberec a po kolenou se přes postel přisunula až k němu. Přitiskla jsem mu nahý hrudník na záda, objala ho a políbila na krk.

„Chci tě,“ pošeptala jsem mu a on se ohlédl přes rameno. Otočil se ke mně s blaženým výrazem a rovnou zamířil na moje rty.

„Jak se cítíš? Zvládneš to?“

„Nějakou rychlovku snad ano,“ pošeptal.

Povalil mě přes obě matrace, zatímco jsem se mu snažila stáhnout trenky. Během chvilky byl připravený na věc. Věnoval mi další polibek, nalehl na mě a špičkou svého penisu rovnou vnikl dovnitř. Prudce jsem se nadechla a pohlédla mu do obličeje, ve kterém se zračilo vzrušení. Oči se mi svévolně zavřely a tělo se mi začínalo uvolňovat. Sice mi chyběla nějaká ta předehra, ale pokud tomu dá dostatek času...

Chvílemi se mi to začínalo líbit, a tak jsem tiše zamručela. To Harvina povzbudilo a zrychlil. Než jsem ho stihla upozornit, že bych chtěla změnit polohu, přestal a divoce oddychoval. Upřeně jsem na něho zůstala hledět a nechápala, co se stalo.

„Ty ještě nejsi?“

„Ne,“ řekla jsem podrážděně.

„Aha, tak počkej.“

Vysunul se ze mě, a stejně jako já se podíval mezi nás. Jeho pták vypověděl službu a pomalu usínal. Přešla mě chuť. Kouzlo dané chvilky vyprchalo. Harvin navíc sykl bolestí a mně bylo jasné, že dnešní erotický okamžik byl u konce. Beze slova jsem se odebrala do sprchy.

„Zlobíš se?“ ozvalo se ze tmy.

„Ne, v pohodě.“

„Zítra ti to vynahradím.“

Následující den i noc měly patřit práci. Kdy mi to chtěl vynahrazovat? Ulehla jsem zády k němu, a během okamžiku se pokojem rozeznělo hlasité chrápání, které mi připomínalo vzteklou Godzillu. Znovu jsem si vzpomněla na neznámého muže z hotelu, až mě pohltily nemravné představy. Jak asi vypadal bez oblečení? Byl poměrně vysoký, možná měl tam dole i slušnou výbavu. *Ale ne!* Mluvil za mě mé neuspokojené já.

Konečně můj spánek trval déle než pět hodin. Ráno mě opět čekala směna v hotelu. Na recepci jsem pokecala s Lilly a Howardem, zatímco přicházela Miley.

Z nedaleké zasedací místnosti právě vycházela skupinka kravatáků. Spolu s Miley a Lilly jsme na ně, jen z čisté zvědavosti, nehnutě zíraly. Zaujal mě ten nejvyšší, se širokými rameny a sebevědomým držením těla. Tmavé vlasy měl moderně zastřižené a vypadal rozhodně mladší než ostatní. Bavlil se s jedním z kolegů, když se najednou otočil na dalšího, a já v něm poznala toho muže z hotelového pokoje.

S hlubokým nádechem jsem se snažila uklidnit. Kdyby jen holky viděly, jak se mi roztrásla kolena nebo jak mě pálilo v žaludku. Celé vnitřnosti jako by mi hořely. Připadala jsem si hloupě a trapně, ale

přesto jsem nedokázala odtrhnout pohled. Ruce měl zastrčené v kapsách svého perfektně padnoucího obleku, který zdůrazňoval jeho vypracovanou postavu.

Raději jsem se podívala na Miley a Lilly, abych se těm zvláštním pocitům ubránila. Obě si je pečlivě prohlížely, jako bychom byly na přehlídce pánských obleků. Většina mužů byla starší padesáti let, ale na tom jim zjevně nezáleželo.

„Utři si ty sliny, Miley,“ dloubla do ní Lilly a smála se.

„Tak tohle bych si nechala líbit. Kteréhokoliv, hlavně aby měl košili a kravatu,“ našpulila Miley rty, což mě rozesmálo.

„Vzrušuje tě snad žehlení košil?“ otázal se pobavený Howard, který naše nadšení zjevně nesdílel.

Ještě jednou jsem se po té skupince s úsměvem ohlédla. A právě v tu chvíli se na mě podíval i ON. „Ten mladší v tmavě modrém kvádru s bílou košilí. To je ten s Rolexkami,“ naklonila jsem se k Miley. Její úsměv se rozšířil, až jí zajiskřily oči.

„Nevypadá vůbec špatně. Ani ten prošedivělý kocourek s rukama v kapsách vedle něho.“

Miley měla čtyřicítka na krku a doma šestnáctileté dítě. S mužem měli dobrý vztah a takhle jen básnila. Ve skutečnosti by se nikdy s nikým nespustila.

Lilly byla jiná. Drobná štíhlá plavovláška se zelenýma očima uhranula nejednoho chláпка. Hledala své štěstí u cizinců v naději, že ji někdo odveze kamsi do Brazílie, kde by se celé dny mohla opalovat na pláži Copacabany. Momentálně ale pokukovala po vyholeném svalovci ve věku okolo čtyřiceti. Rovnou mohla přiznat, že ji zaujaly jeho bicáky.

Ze snění nás vytrhla manažerka hotelu, která nás rychle rozpustila.

S Miley jsme se převlékly do uniforem a pustily se do práce. V rozpisu pokojů jsem mezi posledními zahlédla i číslo 1566.

V žaludku se mi najednou objevil nepopsatelný pocit nervozity. Co když se znovu potkáme. Nejen, že mě vůbec nezajímaly Mileyiny nemístné poznámky, ale nejradši bych si dala facku, abych se probírala. *Co můj svatební slib?*

Miley mě poslala na recepci pro náhradní kartu, protože nám ta původní přestala fungovat. Rovnou jsem toho využila a zeptala se: „Můžeš mi něco říct?“ opřela jsem se o pult a podívala se na Lilly.

„Co potřebuješ?“ opáčila Lilly, aniž by zvedla oči od monitoru.

„Kdo bydlí na 1566?“

„Nějaký problém?“ vrhla na mě zvědavý pohled, zatímco začala klikat na dotykový displej.

„To úplně ne, ale kdyby si náhodou někdo stěžoval, abych věděla odkud vítr vane.“

Asi mi úplně přeskočilo.

„Tobias Gerhardt. Podle pasu Němec. Má tu pracovní konferenci.“

„Díky.“

Němec. Bože! Jeho jméno mi znělo v hlavě jako ozvěna. Přistihla jsem se, že se neustále ohlížím kolem sebe, jako by měl každou chvíli vyjít zpoza rohu.

Když jsem se vrátila k Miley, okamžitě se ke mně naklonila s nadšeným výrazem.

„Právě jsem potkala toho ‚tvého‘ fešáka s Rolexkami. Šel s dalšími třemi chlápky a mluvili německy.“

„Proto možná včera nic neřekl. Asi neumí anglicky.“

„Nemyslím si, že někdo jako on by neuměl anglicky,“ namítla Miley s úsměvem.

„A není to jedno?“ zarazila jsem naši nesmyslnou konverzaci, ale moje mysl se stejně dál vracela k jeho jménu. Snažila jsem se ty myšlenky vytěsnit.

Miley se mezitím přeorientovala na úplně jiné téma. „Mimochodem, už jste s Harvinem přemýšleli o dětech?“

„Nacházíme se v dost špatné finanční situaci, Miley. Nemůžu teď mít dítě.“

„Ještě pořád bydlíte s tchýní?“

„Ani mi to nepřipomínej,“ povzdechla jsem si. „Jediné pozitivní na tom je, že se o Harvina stará, když nejsem doma.“

3. Kapitola

Směna mi končila navečer, takže jsem do sebe naházela jídlo jako písek do míchačky a zase pospíchala do nemocnice. Byla jsem už neskutečně utahaná, a náročná šichta na pohotovosti mě vyždímala jak hadr. Nemohla jsem se dočkat, až padnu do postele.

Probrala jsem se až okolo poledne. Tchýně vařila, takže jsem jen pomohla s úklidem a znovu se vydala do hotelu. Miley měla tentokrát volno. Procházela jsem okolo recepcce, když na mě Lilly zběsile mávala.

„Ptal se po tobě,“ zašeptala a naklonila se ke mně přes pult.

„Kdo?“

„No ten fešák z Německa.“ Rozbušilo se mi srdce.

„Po mně? Proč?“

„To bys měla vědět ty. Včera ses na něho přece sama ptala,“ odpověděla Lilly se šibalským úsměvem, jako by se mi snažila dohodnout rande.

„Takže byl nějaký problém?“

„Zlato, jen se ptal po mladší, štíhlé hnědovlasé pokojské. A hádej co? Ten popis seděl přesně na tebe.“

Překvapeně jsem se na ni podívala. „A co jsi mu řekla?“

„Chtěl vědět jméno a kdy máš směnu.“

Na chvíli jsem ztuhla. Na jednu stranu mi radostí poskočilo srdce, na druhou mě přemohl zmatek. Co po mně mohl chtít? Polkla jsem naprázdno a prsty nervózně protočila svůj snubní prstýnek, jako bych tím chtěla zahnat nepatřičné myšlenky.

Vydala jsem se uklízet do prvního pokoje na stejném patře jako 1566. Hned po otevření dveří mi bylo jasné, že patřil někomu z té konference. Na posteli ležely desky s německými nápisy a přes ně ledabyly přehozené drahé sako od Huga Bosse. Zaujaly mě i polobotky z krokodýlí kůže, které byly precizně srovnané u postele. Vedle skříně stál luxusní značkový kufr a na stole ležel nejnovější iMac. Celá místnost byla prosycena jemnou vůní luxusního parfému, který dokonale podtrhoval osobnost jeho majitele.

Netrvalo dlouho a pokoj byl připravený. Spokojeně jsem si oddechla a zamířila k vedlejšímu. Zrovna v tu chvíli výtah opodál zacinkal a dveře se s tichým syknutím otevřely. Díky závoji hlasitého smíchu jsem se instinktivně otočila. Roztřásla se mi kolena, protože právě chodbou procházel ON – sebejistý, elegantní, s pohledem, který jako by ovládal každý prostor, do kterého vstoupil. Překvapeně jsem zalapala po dechu a hbitě zapadla do nejbližšího pokoje ze svého seznamu.

Opřela jsem se o dveře a snažila se uklidnit zrychlený tep. Celé tělo mi zaplavilo horko a hlavou mi vířilo tolik otázek: *Co to se mnou sakra je? Proč na něho takhle podvědomě reaguju?*

Úklid apartmánu mi netrval dlouho, protože byl v podstatě prázdný a koupelnu dotyční snad ani nepoužili. Před odchodem jsem si ještě upravila tu zatracenou sukni, která se mi kvůli silonkám pořád hrnula nahoru.

Otevřela jsem a zůstala stát jako opařená. *Profackujte mě někdo! Proboha, vážně se mi tak prudce rozbušilo srdce kvůli přítomnosti toho Němce?* Stál tam, ležerně opřený o zeď, jen pár kroků ode mě.

Zírali jsme na sebe, než se konečně odlepil od stěny a já současně promluvila.

„Potřebujete něco?“ snažila jsem se nezakoktat, i když mi hořely tváře a trásl se mi ruce.

Usmál se a zastavil těsně přede mnou. Cítila jsem, jak mi vyschlo v hrdle. Tentokrát byl celý v černém. Několik rozepnutých knoflíčků na košili odhalovalo pár tmavých chloupků na hrudi, až mě z toho pohledu zamrazilo.

„Ano, potřeboval. Abys se mnou šla na víno nebo na kafe.“ Uhnula jsem pohledem k podlaze a moje tváře hořely. Snažila jsem se ale nakonec navázat oční kontakt, protože on jej stále udržoval. „Rád bych tě někam pozval,“ usmál se.

Jasně, že jsem ho hodlala odmítnout. Jen tak suverénně přišel a chtěl na rande? Ta angličtina s přízvukem byla možná roztomilá, ale snažila jsem samu sebe přesvědčit, že z něj neteču jako zmrzlina.

„No já...“

Přece o nic nešlo. Jen pokec u kafe, nic víc. *Jak to, že jsem se podvědomě snažila zakrýt svůj snubní prsten?*

„Omlouvám se, ale nemůžu. Večer pracuju.“

„Tady?“

„Ne. V nemocnici.“

„Jsi doktorka?“

„Sestra.“

„To je náročná práce. Máš dvě zaměstnání?“

„Ano.“

„A kdy máš tedy volno? Stačí třeba pauza na oběd.“ Stále se sladce usmíval.

Pauza na oběd. *Zatraceně!* Nervózně jsem se ošila a nevěděla, co říct nebo kam s pohledem.

„Tobias, gehst du?“ hulákal na něho přes celou chodbu druhý chlápek.

„Ja. Eine Minute,“ odvětil a já ho mezitím obešla.

Vzápětí se na mě otočil a opřel se o vozík tak, že mezi našimi obličejí byl jen malý prostor. Díval se mi do očí, až mě úplně vyváděl z míry. *Proč mě tak moc přitahoval?* Jako bych měla zatmění mysli pokaždé, když ucítím jeho parfém nebo se na mě jen podívá.

„Dáš mi číslo?“

„To asi není dobrý nápad. Jsem zadaná.“

„Jen si spolu popovídáme. Co je na tom špatného.“

„Tobias!“ znovu zaječel ten u výtahu a ON jen zvedl paži, aby ho utišil.

„Moc rád bych tě zase viděl, Chloe,“ řekl a jeho hlas byl klidný, ale s nádechem něčeho, co jsem neuměla přesně pojmenovat. Zamrkal na mě a já se zaculila, až jsem měla pocit, že se mi tváře začínají zbarvovat do červena.

Věděl, jak se jmenuju, a kdyby neodešel, asi bych mu své číslo skutečně dala. *Zatraceně!* Jak sexy znělo mé jméno z jeho úst. Cítila jsem, jak se mi v hlavě rozbíhá několik myšlenek najednou. Co by se stalo, kdybych... ? Ne!

Konečně mi končila směna. K mé smůle jsem procházela kolem recepcce, kde bylo u lobby baru nezvykle rušno.

Stál tam a usmíval se na mě. Zamával mi, načež jsem mu mávnutí opětovala. Bavil se ještě s dalšími třemi chlápký a společně si dávali skleničku.

Ten jeho úsměv... Znovu mě zaplavil pocit, který jsem se snažila ignorovat, a přesto mu nešlo uniknout.

Zmizela jsem co nejrychleji, aniž bych se ohlédla. Srdce se mi prudce opíralo do žeber. Hned u východu mi zazvonil telefon. Volal Harvin, což mě probralo z mého nesmyslného snění. Potřebovala jsem se soustředit na skutečnost, ne na fantazie, které mi neustále pletly hlavu. Došla jsem na zastávku a vzápětí mi volala máma.

